

РЕШЕНИЕ

№ 11344

гр. София, 23.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 35 състав, в публично заседание на 04.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петър Савчев

при участието на секретаря Богданка Гешева, като разгледа дело номер **13485** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдия: ПЕТЪР САВЧЕВ

При секретар БОГДАНКА ГЕШЕВА като разгледа докладваното от съдия ПЕТЪР САВЧЕВ административно дело № 20257010713485 / 2025 г., за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на 10а, ал. 4 от ЗЧРБ във вр. чл. 145 и сл. от АПК.

Производството е образувано по жалба на М. Е., [дата на раждане] , гражданин на Република Т., съд. адр. [населено място], [улица], ет. 1, офис 1 срещу отказ за издаване на виза „Д“ от 28.11.2025 г. , издадени от Т. П. – съветник консул в генерално консулство на Република Б. в [населено място], Република Т.. Отказът е издаден на основание чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ, доколкото е прието, че жалбоподателят не може да докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит. Моли отмяна на акта.

Ответникът оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена.

Контролиращата страна Софийска градска прокуратура не взема становище.

Съгласно разпоредбата на чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 – виза „Д“, не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. Жалбоподателят твърди такова засягане на правата му – право на личен живот, доколкото е търговски представител на регистрирано в Република Б. представителство на чуждестранно търговско

дружество. Предвид това оплакване, съдът приема, че то релевира на нарушение на чл. 8 от Конвенцията, озаглавен Право на зачитане на личния и семейния живот и според който: 1. Всеки има право на неприкосновеност на личния и семейния си живот, на жилището и на тайната на кореспонденцията. 2. Намесата на държавните власти в упражняването на това право е недопустима, освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите. Оплакването релевира и на чл. 11 от Конвенцията, който регламентира свободата на сдружаване. Ето защо, и поради факта, че жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, то тя следва да се разгледа по същество.

Съдът, като взе предвид твърденията на страните и прецени събраните доказателства по реда на чл. 168 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна при цялостна проверка на основанията за законност на акта по чл. 146 от АПК:

Страните не спорят, като е видно и от материалите по делото, че жалбоподателят е подал заявление по форма от 03.06.2025 г. за издаване на визи „Д“ до генерално консулство на Република Б. в [населено място], Република Т.. Не се спори, че по заявлението на жалбоподателя е издаден отказ на основание чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ, доколкото е прието, че жалбоподателят не може да докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит. Отказът е издаден от Т. П. – съветник консул в генерално консулство на Република Б. в [населено място], Република Т..

Съдът приема, че оспореният отказ за издаване на дългосрочна виза вид "Д" е издаден от компетентен административен орган. Съгласно разпоредбата на чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1 от НУРИВОВР, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република Б. или от такива представителства на друга държава-членка на Европейския съюз, с която Република Б. има сключено споразумение за представителство за приемане на заявления за визи и за издаване на визи. В тази връзка, по делото от страна на административния орган са представени Заповед № 212/12.11.2024 г., издадена от консула в процесното консулство, както и Заповед № 95-00-26/16.01.2025 г. на Министър на външните работи на Република Б. във вр. чл. 34, ал. 1 и ал. 2 от НУРИВОВР вр. чл. 5, ал. 3 от Устройствения правилник на МВнР във вр. чл. 25, ал. 1, 2 и 4 от ЗА, с която е възложено на ответника да съставя и връчна откази на визи по чл. 34 от НУРИВОВР. Спазена е установената писмена форма на административния акт: отказът е на стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза. Съдържат се реквизитите по Приложение № 7 от НУРИВОВР, изискуеми и от общите изисквания на АПК, в съобразителната му част са посочени поредният номер и датата на заявлението на чужденеца, посочена е разпоредбата от приложимия нормативен акт – чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ, изложени са последователно приетите за установени от органа факти, анализирана е относимата правна уредба, формирани са ясни правни изводи. Диспозитивът на акта кореспондира на неговата обстоятелствена част. Актът носи подпис на неговия издател. Указан е редът за неговото обжалване. Следователно оспореният административен акт е издаден в съответствие с разпоредбата на чл. 59, ал. 1 и ал. 2 от АПК.

Посочи се, че отказът за издаване на виза е издаден на основание чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ, доколкото е прието, че жалбоподателят не може да докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит. По-конкретно, безспорно по делото е, че жалбоподателят е подал заявление за издаване на виза „Д“, като представител на вписано в регистъра на Българска търговско-промишлена палата търговско представителство. Съгласно чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ виза за дългосрочно пребиваване със срок на

валидност до 6 месеца и с право на пребиваване до 180 дни може да бъде издадена на чужденец, който желае да получи разрешение за продължително, дългосрочно или постоянно пребиваване в Република Б. на едно от основанията, посочени в този закон. Съгласно чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ, разрешение за продължително пребиваване могат да получат представителите на чуждестранно търговско дружество. Разпоредбите на чл. 24, ал. 1, т. 6 и ал. 2 от ЗЧРБ посочват необходимите документи, които се представят при подаване на заявлението за предоставяне право на продължително пребиваване, между които са сертификат за регистрация на търговското представителство в БТПП, елемент от който е адрес на представителството, както и доказателство за осигурено жилище на чужденеца. Настоящият състав не приема довода, че изискването за представяне на адрес не е свързано с изискване за реално живеене на адреса. Предоставянето на адреса и фактическото му обитаване от чужденеца е от особено значение за реализирането на контрола върху тях, посочен в чл.чл. 8-10 от ППЗЧРБ. В конкретния случай, тези изисквания се отнасят и за адреса на търговското представителство. Ето защо, фиктивното посочване на адрес, само за целите на производството, е основание за отказ за издаване на виза на основание чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ. В конкретния случай, жалбоподателят е представил договори за наем на недвижими имоти, съответно от 13.02.2025 г. /л.л. №№ 14-16/ и от 24.02.2025 г. /л.л. №№ 17-18/, като първият е адресът на търговското представителство по сертификата на БТПП /л. № 11/, а вторият адрес е адресът на пребиваване на жалбоподателя в Република Б.. Видно от докладна записка рег. № 5386р-5266/24.07.2025 г. на младши експерт в ОДМВР – П., сектор „Миграция“ /л.л. №№ 50-51/, органи на посочената администрация са извършили проверка на адреса на пребиваване на жалбоподателя и са установили, че той действително пребива там. Тези органи са извършили проверка и на адреса на търговското представителство, като са осъществили контакт със собственика на апартамента, който потвърждава сключения договор за наем. Не е могло да се осъществи достъп до апартамента, доколкото собственикът е бил в КК „Слънчев бряг“ следващите две седмици и не е могъл да осигури достъп. Ето защо, органите посочват в докладната записка, че не се е извършила качествена проверка. При тези факти, настоящият състав не може да приеме, че фактическите изводи по процесния отказ, а именно, че на адреса не е открит никой, че домакинът по визата няма предоставен телефон и отсъства от града и не може да се извърши проверка с цел да се докажат достоверно целта и условията на заявеното пребиваване, съответстват на хипотезата на чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ. Напротив, и за двата адреса се установяват договори за наем и че жалбоподателят пребивава на тях във връзка с регистрираното в БТПП търговско представителство. Тези изводи не се опровергават от отразеното в процесната докладна записка, че жалбоподателят е напуснал територията на Република Б. на 08.03.2025 г. Следователно, не е осъществена хипотезата на чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ по невярно деклариране на съществени данни с оглед осъществяване на контрола върху чужденците, посочен в чл.чл. 8-10 от ППЗЧРБ, което е основание за отказ за издаване на виза „Д“.

Липсата на съобразяване на горепосочените факти и норми налага извод, че административният орган не е изпълнил задължението си по чл. 35 от АПК, според който индивидуалният административен акт се издава, след като се изяснят фактите и обстоятелствата от значение за случая и се обсъдят обясненията и възраженията на заинтересованите граждани и организации, ако такива са дадени, съответно направени.

По изложените мотиви оспореният отказ следва да бъде отменен като незаконосъобразен, а преписката – изпратена на административния орган за ново произнасяне по заявленията на жалбоподателя от 03.06.2025 г. със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. По-конкретно, административният орган следва да издаде акта си, като конкретно посочи

фактите на които го основава, като те не могат да бъдат „некачествени проверки“. След връщане на преписката, административният орган следва да се произнесе по заявленията в едномесечен срок от постановяване на настоящото решение.

Предвид гореизложеното, и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът приема, че жалбата е основателна и издаденият отказ на основание чл. 10, ал. 1, т. 10 от ЗЧРБ следва да се отмени, като незаконосъобразен.

С оглед на това, че естеството на акта не позволява решаването на въпроса по същество, на основание чл. 173, ал. 2 от АПК, преписката следва да се изпрати на компетентния административен орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона.

Въз основа на гореизложеното, съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ, по жалба на М. Е., [дата на раждане], гражданин на Република Т., съд. адр. [населено място], [улица], ет. 1, офис 1, отказ за издаване на виза „Д“ от 28.11.2025 г., издадени от Т. П. – съветник консул в генерално консулство на Република Б. в [населено място], Република Т..

ИЗПРАЩА делото като преписка на съветник консул в генерално консулство на Република Б. в [населено място], Република Т. за ново произнасяне в едномесечен срок от постановяване на настоящото решение по заявление от 03.06.2025 г. на жалбоподателя М. Е., [дата на раждане], гражданин на Република Т., съд. адр. [населено място], [улица], ет. 1, офис 1 за издаване на виза „Д“ по чл. 9а, ал. 2, т. 4 от ЗЧРБ, като се съобразят мотивите на настоящото решение.

Решението подлежи на обжалване от страните, пред Върховен административен съд, в четиринадесетдневен срок от съобщението, че е изготвено.

: